



De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Qvi ... Illas Omnes Complectitvr Historias, Qvæ Post Secvndam Sex
Tomorvm Editionem ...

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1586

VD16 ZV 1269

XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77432)

DE S. CALOCERO ARCHIEPISCOPO RAVENNATE. 53
 ITEM DE EADEM SANCTA SOTERE, PER
 EVNDEM D. AMBROSIVM, IN EXHORTATI
 one eius ad virgines.



T non sancta Soteris, vt domesticum piæ parentis proferamus exemplum. Habemus enim nos sacerdotes nostram nobilitatem præfecturis & consulatibus præferendam. Habemus (inquam) fidei dignitates, quæ perire non nõrunt. At non, vt dixi, Soteris vultus sui curam gerebat: quæ cū esset decora facie valde, & nobilis virgo, maiorum prosapia, cõsulatus & præfecturas parèrum sacra posthabuit fide, & immolare iussa nõ acquieuit.

Quam persecutor immanis palmis cædi præcepit, vt tenera virgo dolori crederet, aut pudori.

At illa vbi audiuit hanc vocem, vultum aperuit, soli inuelata atque intacta martyrio, & volens iniuriæ occurrere, vultum offerens, vt ibi martyrij, fieret sacrificium, vbi solet esse tentamentum pudoris. Gaudebat enim dispendio pulchritudinis, periculum integritatis auferr. Sed illi potuerunt quidem vultum eius vibicibus vulnerum exarare, faciem tamen virtutis eius & gratiæ decoris interni nequaquam exarare potuerunt.

Hetruscum iuuenem veteres fabulæ ferunt, cūm propter admirandã oris proprii pulchritudinem in amorem accēderet fœminas, stigmatibus inãrassè vultum suum, nè qua eum adamare posset. Videro, vtrum castus fuerit eius animus, affectus tamen non innocens, propter quem in se ipse animaduertet. Ille tamen sola excepit vulnera nè noceret: hæc triumphales retulit cicatrices martyrij, vt imaginem Dei quam acceperat, reseruaret.

Seruate & vos hanc imaginem filia, seruate scripturæ præcepta diuinã, vt omne os iniqui obstruatur. Scriptum est enim: Beatus quem tu erudieris Domine, & de lege tua docueris eum. Bonus Dominus erudit & docet, & plerunquẽ arguit. Sed etiam quem arguit, beatum facit. Beatus enim homo, quẽ arguit Dominus. Et ideo increpationes eius non refugas, quia charitatis & gratiæ sunt. Ipse enim percutit, & quasi bonus medicus manibus suis sanat.

De S. Sotere hæc, plura habentur circa finem passionis S. Pancratij, quare Tomo 3. Suriij, 12. die Maij.

Palmis cæditur.

Martyrius.

Psal. 67.

VITA BREVIS SANCTI CALOCERI
 RAVENNATIS ARCHIEPISCOPI ET CONFESSORIS, VT
 habetur primo libro historiarum Rauennatum Hieronymi Rubei viri sanè perdoctissimi.



SANCTVS Apollinaris Rauennatum Apostolus, diuinitus factus certior, fore, vt breui Rauenna exularet, ac subita opprimeretur calamitate, capiteque oppugnaretur: nè Rauennatem Ecclesiam absque pastore relinqueret, duodecimo postquam accesserat anno, sacerdotes, binos instituit, Aderitum & Calocerum. Cæterum Apollinarem post varia illata tormenta, idolorum sacerdotes, Rauennatiq̃ue vrbe, & Classensi oppido eijciunt, acri edicto cauentes, nè reuertatur, nè illum quis excipiat. Ille apud oppidum, cūm nollet, quoad eius fieri posset, gregem deserere, in tugurio latens, Christianis se illuc recipientibus, & Christi inuulgabat religionem, & optimi Archiepiscopi munere fugebatur: vniuersamque Aemiliam peragrans, Christianam vbique religionem prædicabat, cūm interea Rauennati Ecclesiæ Calocerus, Apollinaris Vicarius, præfesset. Cæso igitur Apollinare, paucisque succedentibus Archiepiscopis intermedijs, Calocerus in Martiani locum Rauennatum Archiepiscopus, à Deo dimissa columba electus, susceptus est. Qui cūm rerum omnium sub Hadriano quietem fuisset nactus, assiduo hortatu, Deo verbis efficaciam ac robur tribuente, omnes fermè Rauennates relictis falsis dijs, religioni sanctæ adherere sic persuasit, vt admodum pauci fuerint, qui non acceperint cultum & cognitionem veri Dei.

Februa. 11. S. Apollinaris vita habetur 4. To. 23. Julij.

S. Calocerus à Deo dimisso columbae iudicio Ecclesiæ Ra-

SURIUS

10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

54
Paulò post idem Rauennatum Archiepiscopus Calocerus, cum annum ætatis centesimum viridi senectâ superâsset, mortem cum vita commutauit. tertio Idus Februarias. Sepelitur haud procul ab Aderito.

De translatione eius cum SS. Aderiti & Probi corporibus.

S. Apollinaris ecclesia à Saracenis depulatur.

Cum Agareni vniuersa Adriatici maris litora deprædarentur, diuique Apollinaris templi ornamenta omnia, quæ summa & maxima erant, suffurati essent, & plerique præterea sanctissima hæc cadauera suffurati ren-tâssent, Petrus, Bononicus Rauennatum Archiepiscopus, huius nominis quartus, nè quid accideret mali timens, sanctissimo consilio optimum fore iudicauit, in urbem illa comportari. Cæterum cum incertum esset, vbi recondenda: & pridie Calendas Februarij, ad D. Apollinaris primò, mox ad D. Iacobi, Deum suppliciter esset precatus, vt sibi, quo essent loco sanctissima illa cadauera, comonstraret: ab eo defodi cœptum, tametsi suspensio atque incerto animo, quò cœiectura eos maxime deduxit: reliqui omnes sacerdotes, summa veneratione fodientes Archiepiscopi inceptum persequuntur: nec multum foderunt, cum sacerdos ligone lateritium lapidem percutiens, arcæ latentis aditum sub ara patefecit. Quapropter sublata mensa ex marmore, quæ aram conflagratam, ob id sepulchro, vas ligneum carie ob vetustatem corrosum, inuenit: in quo loculi seiuncti viscebantur. In altero bina erant cadauera: in altero, vnus: nullo scripto, quò nomina significaret. Veniunt tamen in coniecturam, gemina cadauera illa, esse Aderiti & Caloceri: tertium Probi. Non nihil itaque reliquarum, ob diuorum memoriã ibi relicto, cadaueribus in Antistitis sede positis, continuo cum magno imbri fœdum esset cælum, inclaruit, & serenum factum est. Moyses præterea quidam ex monachis Classensibus Diui Apollinaris, cum febris multos iam dies laboraret, tacta sede, restitutus est sanitati. Itaque delata primùm summa omnium veneratione, nec sine lachrymis sancta cadauera ad Diui Apollinaris, mox ad Diui Severi, cuius postridie diès festus erat, tandem hymnis & lachrymis, ingenti quæ gaudio, in Vrfa nam ædem transferuntur. Vbi miraculis compluribus Deus eorum sanctitatis esse testis voluit: tertioque Nonas Martias Petrus Archiepiscopus eis aram dicauit.

S. Caloceri, Aderiti, & Probi Archiepiscoporum translatio.

VITA IORDANI SAXONIS, ORDINIS PRAEDICATORVM GENERALIS MAGISTRI SECUNDI, auctore Leandro Alberto Bononiensi. De eius relatione in Sanctos nihil comperti habeo. Nos ad marginem capita adscripsimus.

Februa. 13. Cap. 1. Beati Iordani patria.

Liberalitas eius in pauperes.

Miraculū.



IORDANES vir sanctissimus, oppido Botergæ prouinciæ Saxonie originem duxit: quibus parentibus, non produnt scriptores. Constat enim vitam, antequam religionis togam indueret, mitem, sanctissimam atque iustissimam eum egisse, & huiusmodi consuetudinis fuisse, vt, egeno, qui primus occurrisset cum illucesceret, largissimè donaret etiam non petenti. Consueuerat intempesta noctis silentio, cum Patris literis sacris operam daret, conuenire in ecclesiam, atque ibidem sacra audire. Dum autem pro more aliquando, falsò ratus iam signum ad sacra peragenda datum, iter arripere, egenum offendit munera petentem: (Venerat Iordanes,

fortè vltus celeritate, absque pecunia vnica veste indutus, & balteo cinctus argenteo) balteo illum donauit. Tandem referato templo (Aliquantulum enim pro foribus expectauerat) ingreditur, vidit Christi optimi maximi simulacrum cruci affixum, balteo donato paulò antè egeno, præcinctum. Cuius spectaculo plurimum motus, togam religionis extunc assumere deliberauit. Differebat tamen, tempus opportunum expectans, quo liberè quod animo conceperat expediret.

Cap. 2.

Tandem valedicens amicis, Prædicatorum ordinem ingredi cupiens, vestem san.